

François Bégaudeau

De liefde

Uit het Frans vertaald door Lies Lavrijsen

ROMAN

T
Z
A
R
A

Jeanne ziet Pietro voor het eerst in de sporthal waar haar moeder schoonmaakt.

Haar moeder neemt haar dochter altijd mee als de tribunes aan de beurt zijn, want dan komt een extra paar handen altijd goed van pas. Jeanne verdient er twintig francs mee, een welkome aanvulling op haar salaris van het hotel. En zo heeft ze iets omhanden.

Op een woensdag in februari valt hun werktijd samen met de training van het basketbalteam. De rubberen zolen piepen op de parketvloer, de nylon shorts glimmen onder de schijnwerpers. Hij draagt een mouwloos rood shirt, een zweetband in zijn halflange zwarte haar. Met haar poetsdoek in de hand probeert Jeanne zich te concentreren op het geverniste hout van de bank die ze aan het opwrijven is, maar dat lukt niet omdat zijn twee meter overal boven uittorent. Je moet wel naar hem kijken.

Als ze even later geknield de vloer zit te boenen, komt er een bal op haar af stuiteren. Met een onhandige beweging rolt ze hem terug. Hij raapt het grote, ruwe ding soepeltjes met één hand op, iets wat zij met drie handen nog niet zou kunnen. Ze denkt dat hij te hoog gegrepen is voor haar. Ze denkt er niet eens aan.

Op een avond zegt Jeanne in een opwelling dat ze te voet naar huis gaat. Haar moeder vindt het maar een bizar idee, na drie uur rechttop de trofeeënkast schoonmaken is iedere meter die ze lopend moet afleggen er

wat haar betreft een te veel. En het begint ook nog te miezeren.

‘Regen doet wonderen voor je haar.’

Met een zucht klapt haar moeder het portier van haar eend dicht en laat haar dwaze dochter achter op het parkeerterrein.

Tegen de tijd dat Pietro op zijn beurt het witte gebouw uit komt, heeft de regen haar suikerspinkapsel, dat in de winter bruin is en in de zomer blond, laten inzakken. Maar ach, ze was toch al niet van plan zich te vertonen. Ze verschuilt zich achter een afvalcontainer, uit het zicht van het handjevol jongens dat met elkaar loopt te dollen, sporttas over hun schouder. Ze verdelen zich over drie auto’s en spreken af bij Émile. Ze bedoe-len het Café de la Poste maar iedereen zegt Émile, ook al heeft Émile na zijn hartaanval de fakkel doorgegeven aan zijn zoon Joël. Jeanne maakt een omweg door het centrum zodat ze langs het café komt. Verstopt achter het beslagen raam ziet ze hem aan het einde van de toog zitten, in het neonlicht van de bar. Ze herkent Sylvie Vergnault die met een gelukzalige glimlach naar hem zit te luisteren. Het hele laatste jaar van de basisschool heeft Jeanne met haar om de wijnadem van hun onderwijzer gegiecheld. Vanavond maakt Sylvie zo te zien minder bezwaar tegen alcohol. Pietro houdt een ijs-blokje uit zijn glas Ricard tussen zijn tanden om haar aan het lachen te maken, wat lukt. Hij pakt haar in met zijn praatjes, het duurt nu vast niet lang meer voordat hij haar kust. Ze zal haar ogen sluiten om ten volle van het moment te genieten. Ze zal zich inbeelden dat ze zijn vriendin is, zijn verloofde, zijn vrouw, als hij dat

vraagt. Ze zal zich hun huis voorstellen, met bloemen op de balkons, zoals op de ansichtkaart die haar peet-tante vanuit Oostenrijk heeft gestuurd. Ze beseft dat ze geen eten in huis heeft. Ze haast zich naar de Coop, de enige winkel die op dit uur nog open is. Bernard stond op het punt het metalen rolluik naar beneden te trekken, maar laat haar nog gauw tussen de schappen duiken, van waaruit ze weer tevoorschijn komt met een blik cassoulet voor één persoon.

Terwijl ze de cassoulet in een pan schept, besluit ze hem uit haar hoofd te zetten. Het zal nooit iets worden tussen hen. Zij houdt niet van Ricard, en of hij van balkons met bloemen houdt is nog maar de vraag.

Op een avond, als hij van de sporthal naar huis loopt, volgt ze hem, met natte wangen van de motregen en een knoop in haar maag. Ze schaduwet hem tot bij een klein appartementsgebouw tegenover het benzine-station. Pietro buigt zijn lange lijf voorover en draait een sleutel om in het slot. Het is hetzelfde adres als ze bij haar moeder thuis in het telefoonboek had gevonden. Na een paar minuten gaat er licht aan achter een raam op de tweede verdieping. Een vluchtige schaduw glijdt over het plafond. Jeanne gooit een steentje naar de ruit en rent weg.

In haar La Redoute-agenda van 1971, waaraan ze alles toevertrouwt wat er in haar leven gebeurt, schrijft ze op de bladzijde van 27 april dat ze twee keer wakker is geworden door haar kies, dat haar huisbaas heeft laten weten dat de huur omhooggaat, dat een klant van het hotel een sketch van Fernand Raynaud heeft nagespeeld, dat ze een uur heeft staan wachten tot een

loodgieter het appartementsgebouw uitkwam zodat ze een blanco envelop in de brievenbus met de naam Maldini kon stoppen. De envelop bevat drie zinnen in turkooisblauwe inkt waarmee ze om een afspraakje vraagt, maar zonder de informatie erbij die nodig zou zijn om het ook daadwerkelijk te laten plaatsvinden. Het briefpapier, met een subtiel berglandschap als watermerk, verraaft niks over de afzender. Ze is nog nooit in de bergen geweest.

De eerste versies van de brief ondertekende ze niet met haar voornaam, uit angst dat Pietro die door haar moeder zou horen zeggen in de sporthal en zo zou doorkrijgen wie ze is. De uiteindelijke versie ondertekent ze met haar voornaam, in de hoop dat Pietro die door haar moeder hoort zeggen in de sporthal en zo doorkrijgt wie ze is. Ze heeft nu al spijt van haar overmoed.

Een paar bladzijden eerder in de agenda is een foto uit de plaatselijke krant *L'Écho des Mauges* geplakt waarop Pietro's torso met rode viltstift is omcirkeld. Schouder aan schouder met zijn teamgenoten, vlak voor een wedstrijd, zijn handen op zijn rug, zijn blik strak op de camera gericht, waarschijnlijk op verzoek van de fotograaf, in wiens schoenen Jeanne maar wat graag had gestaan.

Op een nacht pakt hij haar bij de hand en trekt haar de kleedkamer in. Hij haalt een tinnen trofee uit zijn kluisje en reikt haar die aan. Ze kan er niet bij, hij houdt hem te hoog. Pietro is een reus en zij een piepkleine paddenstoel. Een onooglijke boschampignon in de pluktas van haar oom Marcel. Ze gaat op haar tenen

staan, strekt haar armen hoog boven haar hoofd, alsof ze wil gaan vliegen, ze doet alle moeite van de wereld maar het haalt niks uit, de trofee blijft buiten bereik. Als het zo zit geef ik hem aan iemand anders, grinnikt hij, en de wekker gaat voordat ze te weten komt aan wie.

Misschien wel aan Sylvie Vergnault. Misschien wel aan het platinablonde meisje dat hem na een wedstrijd opwachtte. Aanbidsters genoeg, al zijn ze niet allemaal zuiver op de graat.

Op een vrijdag in november is ze het achterplaatsje van het hotel aan het vegen als het schelletje van de balie rinkelt, en daar staat hij, in zijn spijkerjack met bontkraag. Hij wil een kamer, nu meteen. Bijna antwoordt ze dat ze nu niet kan omdat ze aan het werk is, maar ze ziet haar vergissing nog net op tijd in, stamelt dat ze het hele weekend vol zitten vanwege het veteranendiner. Hij stopt zijn sigaret tussen zijn lippen om even aan zijn onderarm te krabben. Ze heeft zijn horloge nooit eerder gezien. Ze vindt metalen bandjes lelijk maar bij hem staat het wel. Omdat hij zich al half omdraait naar de concurrentie aan de overkant, slaat ze haastig het dikke register open. Als ze goed zoekt, kan ze vast wel iets regelen.

‘Dat zou heel vriendelijk zijn van u.’

Met een haal van haar balpen annuleert Jeanne een reservering. Als de klant in kwestie straks belt om te bevestigen, zal ze hem tot haar spijt moeten medelen dat de kamer niet langer beschikbaar is. De klant zal kwaad worden, de manager zal ervan horen, ze zal ontslagen worden, weer in de schoenenfabriek moeten

gaan werken zodat ze 's avonds zelfs na een douche nog naar leer stinkt, maar ach.

Pietro bedankt haar hartelijk en drukt zijn Gauloise uit in de asbak op de balie. Even hartelijk antwoordt Jeanne: met alle plezier. Hij laat haar zijn lege sigarettenpakje zien en zegt dat hij dadelijk terugkomt.

‘Oké.’

Als de deur achter hem dichtvalt, slaat een zucht koude, ongevoelige buitenlucht haar tegen de brandende wangen.

Ze rent naar de spiegel in het toilet. Uitgerekend vandaag draagt ze het gele truitje dat ze alleen aantrekt als ze niks anders meer heeft. Het afgrijselijke kraagje, dat ook nog eens in haar hals kriebelt, is zichtbaar boven haar schoonmaakschort. Ze overweegt het truitje uit te trekken en het schort aan te houden maar dan waait er een vlaag straatlawaai naar binnen, hij is terug, haalt een Gauloise uit zijn nieuwe pakje. Hij schrijft zich in onder de naam Luigi Leduc en loopt de trap op, sleutel in de hand.

Hij doet alsof hij haar niet heeft herkend. Of misschien heeft hij haar echt niet herkend. Zegt Jeannes gezicht hem niks en is het niet wederzijds.

Ze broedt op een manier om hem zodra hij weer beneden komt te laten weten hoe ze heet. Een zogenaamd telefoontje waarbij ze haar naam moet zeggen? Hem in rode viltstift op haar hand schrijven? Op haar wang? Dan moet hij het verband toch zien met de envelop in zijn brievenbus. Het is zes maanden geleden, maar zo'n brief vergeet je niet. Zij is hem alvast niet vergeten.

De vertaler ontving voor de vertaling van dit boek een projectbeurs van Literatuur Vlaanderen.

Oorspronkelijke titel: *L'Amour*
© 2023 Éditions Verticales

© 2025 Nederlandse vertaling: Uitgeverij TZARA /
Standaard Uitgeverij nv, Franklin Rooseveltplaats 12,
B-2060 Antwerpen en Lies Lavrijsen

www.standaarduitgeverij.be
info@standaarduitgeverij.be

Vertegenwoordiging in Nederland
New Book Collective, Utrecht
www.newbookcollective.com

Omslagontwerp: Herman Houbrechts
Opmaak binnenwerk: www.intertext.be
Auteursfoto: Francesca Mantovani © Éditions Gallimard

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 223 4149 0
D/2025/0034/195
NUR 302